

LLIBRES

SOBIRANIA SOCIOLINGÜÍSTICA CATALANA

Jordi Solé i Camardons (La Llar del Llibre, 1991)

Durant els últims anys s'ha generat al nostre país una abundant literatura sociolingüística, de valor desigual. Contrasten obres crítiques, incisives i intel·ligents amb d'altres que, dins la més pura ortodòxia regionalista, intenten contribuir al manteniment de l'ordre establert. Entre les primeres hi hauríem de situar *Sobirania Sociolingüística Catalana*, de Jordi Solé i Camardons. El que més destaca de Jordi Solé és el discurs que hi apareix. Al llarg del volum —que constitueix un recull de papers esparsos publicats a VIURE EN CATALÀ, ESCOLA CATALANA, etc.— l'autor fa una revisió aprofundida de l'impossibilisme de la política lingüística regionalista, cerca solucions al buidatge semàntic que han sofert molts termes al llarg de la Transició —usa el concepte inequívoc «sobirania sociolingüística» per oposar-lo al gastat «normalització lingüística»—, indaga sobre la necessària combinació entre recerca científica i militància lingüística per arribar a assolir la sobirania sociolingüística, lliga d'una manera clara i efectiva la qüestió de la lluita per l'alliberament nacional, i, finalment, posa al descobert les intencions que hi ha al darrera d'uns determinats models d'estàndard lingüístic (català normatiu versus català «light»).

Sobirania Sociolingüística Catalana es troba, doncs, dins la millor línia de la sociolingüística crítica que es fa actualment a Catalunya. No presenta, però, els defectes de marginació i voluntarisme que tot sovint té la gent que vol que es produeixin revolucions a la nostra societat (qui pot dubtar del caràcter revolucionari de la Revolució Sociolingüística?), sinó que els seus plantejaments parteixen d'una visió clara del que hauria

de constituir una acció de govern en favor de la normalització de l'ús de la llengua catalana.

Per arribar a la Sobirania Sociolingüística —per arribar a la Sobirania, *tout court*—, ha d'existir una planificació prèvia, s'ha de generar un regitzell d'idees que omplin els buits existents i que ens permetin de construir efectivament un país, el nostre, el del nostres fills. Perquè, en paraules del propi Jordi Solé i de Gabriel Bibiloni, la normalització de la llengua només té sentit en el context de la creació d'un país sobirà.

Bernat Joan i Marí (Eivissa)